

РЕШЕНИЕ

№ 324

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **327** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145-178 АПК, вр. с чл. 13, ал. 9 от ЗЕ.

Образувано е по жалба на „Вектор-Гама“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] против Решение № СП-7 от 28.10.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията), с което е установено, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1 302 kWh, въз основа на което е определена преференциална цена 699,11 лв./MWh в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на КЕВР, по т. 12 за електрически централи с фотоволтаични модули над 5 kWp.

Според жалбоподателя оспореното решение е нищожно. С него се придава обратно действие на издаден административен акт, като се посочва, че нетното специфично производство се установява, считано от 31.07.2015г. което е недопустимо, тъй като обратно действие може да бъде придадено само с нормативен акт. Такова в настоящия случай не е налице. Съгласно § 17 от преходни и заключителни разпоредби от Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ДВ, бр. 56 от 24.07.2015 г., в сила от 24.07.2015 г.; изм., бр. 100 от 2015 г.) в срок до 31 юли 2015 г. в съответствие със Закона за енергията от възобновяеми източници Комисията за енергийно и водно регулиране приема решение, с което установява нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на комисията, приети до влизането в сила на този закон.

Неправилно е и приетото от КЕВР обстоятелство, че издава атакувания административен акт след като административната преписка му е върната от съда - напротив съдът само отменя СП-1/31.07.2015г. в обжалваната му част, но не връща административната преписка на КЕВР за ново произнасяне, на което да се придаде обратно действие.

Такова решение КЕВР издаде - СП-1/31.07.2015г., което в частта по т.2.14, както се посочва и в атакуваното решение, е отменено с влязъл в сила съдебен акт. Фактът, че КЕВР е задължен да издаде решението си в срок до 31.07.2015г. не означава, че при издаване на решението КЕВР може да придаде на същото обратно действие, нито пък че обратното му действие се извежда от нормативния акт. Моли се за прогласяване на нищожност на оспореното решение и присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован не изпраща представител.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране се представлява от юрк. Д., който оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - Фонд „Сигурност на електроенергийната система“, редовно уведомен не изпраща процесуален представител.

Заинтересованата страна – „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД не изпраща представител. В писмена молба, приложена по делото не възразява по хода му.

Заинтересованата страна - „Национална електрическа компания“ ЕАД се представлява от юрк. А., който прави възражение за прекомерност и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Трето отделение, 60-ти състав въз основа на представената административна преписка и допълнително събраните доказателствата приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., на основание § 17 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за енергетиката (ЗИД на ЗЕ, обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.), Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията) е установила нетното специфично производство (Н.) на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на ЗИД на ЗЕ.

„Балеви Солар“ ЕООД, „Фей Енд Ко“ ООД, „Делектра-Хидро“ АД, „Димсол 1“ ЕООД и „Пе Еко Енерджи“ ЕООД са обжалвали Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 1.11, с която е установено нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в т. 12 от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на КЕВР, в размер на 1 302 kWh, при определена цена - 699.11 лв./MWh, без ДДС, за електрически централи с фотоволтаични модули над 5 kWp. Във връзка с подадената жалба е образувано адм. дело № 3251 по описа за 2016 г. на Административен съд София-град (АССГ), по което е постановено Решение №

4534 от 04.07.2018 г. за отмяна на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, в частта му по т. 1.11, в която е определено нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР в размер на 1 302 kWh, при определената цена — 699.11 лв./MWh, без ДДС, за електрически централи с фотоволтаични модули над 5 kWp.

Решението на АССГ е обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд (ВАС), въз основа на което е образувано адм. дело № 13909 по описа за 2018 г.

С Решение № 5699 от 16.04.2019 г. на ВАС, Четвърто отделение, е оставено в сила Решение № 4534 от 04.07.2018 г. на АССГ по адм. дело № 3251 от 2016 г. в частта, с която е отменена т. 1.11 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР. В мотивите на своето решение АССГ е установил, че оспореният акт - Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., в частта му по т. 1.11, е издаден от компетентен орган. Предвид разпоредбата на § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ на КЕВР изрично е възложено да приеме решение, с което да установи Н. на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на Комисията, приети до влизането в сила на този закон. Следователно компетентността за издаване на акта произтича пряко от законова правна норма. АССГ е направил извода, че процесното решение е прието в съответствие с изискванията на чл. 13, ал. 7, във връзка с ал. 5 от ЗЕ.

АССГ е приел, че решението е незаконосъобразно поради неспазване на установената форма и допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които представляват отменителни основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В тази връзка в мотивите си АССГ посочва, че административният акт следва да съдържа мотиви — фактическите и правни основания за издаването му съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В конкретния случай в акта липсват фактически основания, въз основа на които да може да се установи по какъв начин е определен размерът на Н. на електрическа енергия по т. 1.11 от решението.

Според АССГ, логическият анализ и тълкуването на разпоредбите на чл. 31, ал. 5, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ), § 17 от ЗИД на ЗЕ и § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЕВИ сочат, че размерът на Н. на електрическа енергия следва да се установи от КЕВР въз основа на данните за средногодишното производство на електрическа енергия от 1 kW инсталирана мощност, които са послужили за определяне на съответните преференциални цени съгласно решението на КЕВР след приспадане на собствените нужди. В тази връзка АССГ посочва, че нито в оспореното решение, нито в доклад с вх. № Е-Дк-246 от 30.07.2015 г., нито в Решение № Ц- 010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР, по т. 12, с която е определена преференциалната цена за изкупуване на електрическата енергия от електрически централи с фотоволтаични модули над 5 kWp, в размер на 699,11 лв./MWh, се посочва какво е средногодишното производство на електрическа енергия

от 1 kW инсталирана мощност, както и в какъв размер са собствените нужди.

АССГ е приел, че в тежест на КЕВР е да обоснове и да докаже какъв е размера на Н. на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени по Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г., както и че в Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. този размер е установен по начина, посочен в § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ. По тази причина според АССГ, на практика оспореното Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. е изцяло лишено от обосновка за това как и по какъв начин, въз основа на кои конкретни данни е установен с него размерът на Н. по т. 1.11, каквито мотиви липсват и в доклада и не могат да се изведат и от Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР.

Независимо от горното, АССГ е установил, че в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР е отчетена средногодишна продължителност на работа на централите. В тази връзка АССГ е посочил, че дори и да се приеме, че Комисията не провежда разлика между понятията „средногодишна производителност на работа“ и „средногодишна продължителност на работа“ на централите и че двете понятия са идентични, поради което именно данните за средногодишната продължителност на работа на централите, посочени в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на ДКЕВР, са послужили за установяване на конкретния размер на Н. в процесното решение, остава напълно неясно дали и как са определени собствените нужди на електрическа енергия, които би следвало да се приспадат от средногодишното производство на електрическа енергия, съгласно формулата по § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ. АССГ е установил, че собствените нужди не са отразени като стойност, число и размер в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и в Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., като не е посочена методика за определянето им.

На следващо място АССГ излага, че в случая данни за размера и начина, по който са изчислени собствените нужди на централите не могат да се извлекат и от другите документи по преписката. Съдът не е кредитирал като доказателство в тази насока представените справки към Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. - извлечение от финансов модел, тъй като няма данни от кого, по какъв повод и кога е изготвен самият финансов модел. В тази връзка АССГ е посочил, че Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. и Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. не реферират и не се позовават на такъв финансов модел, както и че няма данни и доказателства, че финансовият модел съставлява част от административната преписка по издаване на процесното решение, а и на решението за определяне на преференциалните цени. В допълнение, съдът сочи, че няма доказателства, че съществува такъв финансов модел като документ и че същият е послужил при издаването на Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г., съответно на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР.

Ето защо, според АССГ, не са налице основания да се приеме, че данните в представената справка - извлечение от финансов модел, съдържащи стойности на електрическата енергия за собствени нужди в MWh и като процент, са събрани, изчислени и използвани в хода на административните производства по издаването на Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. или на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., поради което и те не могат да заместят липсата на фактически основания в оспорения акт и да се считат за мотиви, съдържащи се в друг документ, изходящ от административния

орган. С оглед липсата на доказателства за размера на собствените нужди на електрическа енергия, въз основа на който КЕВР е определила преференциалните цени и как същият е установен, според АССГ е невъзможно да се установи по какъв начин в оспореното решение КЕВР е достигнала до посочения размер на Н. в т. 1.11 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. Предвид изложеното, съдът е преценил, че не може да бъде извършена проверка за спазване на изискванията на закона относно начина на определяне на Н. съобразно формулата, предвидена § 1, т. 29 от ДР на ЗЕВИ.

Поради всичко гореизложено, АССГ е приел, че Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. в т. 1.11, е немотивирано, което представлява неспазване изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като ограничава правото на защита на засегнатите от него лица и пречатства съдебния контрол върху неговата материална законосъобразност. Това според съда налага отмяна на решението в оспорената част поради наличието на отменителните основания по чл. 146, т. 2 и т. 3 от АПК.

С Решение № 5699 от 16.04.2019 г. на ВАС, Четвърто отделение, по адм. дело № 13909 от 2018 г., Решение № 4534 от 04.07.2018 г. на АССГ по адм. дело № 3251 от 2016 г., в частта, с която е отменена т. 1.11 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, е оставено в сила като ВАС е възприел изцяло мотивите в първоинстанционното решение.

С оглед изложеното, предвид отменителното съдебно решение, с което АССГ не е решил въпроса по същество, както и разпоредбите на АПК, КЕВР следва да се произнесе с ново решение за установяване на стойностите на Н. вместо отменената т. 1.11 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г., съгласно §17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ (обн. ДВ, бр. 56 от 2015 г.), като съобрази мотивите на съда. Това налага анализ на фактите и обстоятелствата, релевантни към момента на приемане на Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, в частта по т. 1.11, във връзка с фактите и обстоятелствата по относимото Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г., в това число ценообразуващите елементи на преференциалната цена.

При така изложената фактическа обстановка е издадено Решение № СП-7 от 28.10.2020г. на КЕВР, с което е установено, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1 302 kWh, въз основа на което е определена преференциална цена 699,11 лв./MWh в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на КЕВР, по т. 12 за електрически централи с фотоволтаични модули над 5 kWp.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес и в законоустановения срок за обжалване, оглед претендираната нищожност.

Жалбоподателят „Вектор-Гама“ ЕООД е собственик на фотоволтаична електроцентрала, находяща се в УПИ 111, кв. 111 [населено място], [община]. В

качеството си на производител на електрическа енергия дружеството е сключило Договор за присъединяване на електрическата централа към електроразпределителната мрежа на „ЕВН България Електроразпределение“ ЕАД с номер № 509602 от 25.02.2011г. Дружеството е сключило договор за изкупуване на електрическа енергия № Ц-59/27.02.2009 г. Цената за изкупуване на електрическата енергия, произведена от собствената на дружеството фотоволтаична централа се определя съгласно т. 12 от Решение №Ц-10/03.06.2011г. В тази връзка дружеството е адресат на Решение № СП-7 от 28.10.2020 г. на КЕВР, поради което за същото е налице правен интерес от обжалването му.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По силата на §16 ,т.3 от ПЗР на ЗИДЗЕ, обн.ДВ,бр.56 от 2015г., в сила от 24.07.2015г., са направени изменения на чл.31, ал.5, т.1 от ЗЕВИ. С последната разпоредба се създава задължение на обществения доставчик, съответно крайните снабдители, да изкупуват произведената електрическа енергия от възобновяеми източници по преференциална цена, за количествата електрическа енергия до размера на нетно специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на комисията, с изключения на обектите по чл.24, т.3 от ЗЕВИ.

С §17 от ПЗР на ЗИДЗЕ, обн. ДВ, бр.56 от 2015г. законодателят е задължил КЕВР в срок до 31.07.2015г., в съответствие със ЗЕВИ да приеме решение, с което да установи нетно специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциални цени в съответните решения на КЕВР, приети до влизане в сила на закона -24.07.2015г.

В изпълнение на това си правомощие с Решение № СП-1 от 31.07.2015г., КЕВР е определила нетното специфично производство (Н.) на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в Решение № Ц-10 от 30.03.2011г. на КЕВР. /по т.1.11/.

С Решение № 5699 от 16.04.2019 г. на ВАС, Четвърто отделение, по адм. дело № 13909 от 2018 г., Решение № 4534 от 04.07.2018 г. на АССГ по адм. дело № 3251 от 2016 г., в частта, с която е отменена т. 1.11 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР, е оставено в сила като ВАС е възприел изцяло мотивите в първоинстанционното решение.

На 28.10.2020 г. е издадено оспорваното в настоящото производство Решение № СП-7/28.10.2020 г. на Комисия за енергийно и водно регулиране, с което е установено, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1 302 kWh, въз основа на което е определена преференциалната цена в размер на 699, 11 MWh за електрически централи с фотоволтаични модули на 5 kWh.

Оспореният административен акт е приет с единодушие, от компетентен орган, в законен състав.

По отношение на доводите за нищожност разпоредбата на § 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ

ако и да въвежда за КЕВР срок за изпълнение на вменено от закона задължение, не установява изрично времева компетентност на административния орган, а цели своевременно регулиране на нововъведените с изменението на чл. 31, ал. 5 от с. з. отношения. Следва да се отбележи, че в съответствие със законовото изискване КЕВР е приела в срок решение, чиято отмяна от съда не я лишава от компетентност да установи количеството електрическа енергия, подлежаща на изкупуване по вече установени с влязло в сила нейно решение преференциални цени за изкупуване на електрическа енергия от възобновяеми източници. Постановление №4/1976г на Пенума на ВС,което е запазило своето действие и след влизането в сила на АПК,съгласно Тълкувателно решение №1/17.09.2018г. по т.д. № 4/2016г. на ОСС на ВАС. В т.8 от Постановлението е прието,че за административния орган сроковете по чл.8 от З.(отм) са инструктивни и с изтичането им не се преклудира възможността да се произнесе по искането,тъй като неспазването им няма за последица погасяване на материалната му компетентност. Както се посочи по-горе компетентността в случая произтича от закона и изтичането на определен времеви период,с изключение на мандатността, не лишава органа от нея. След изтичането на сроковете органът не губи правото си да се произнесе.При изтичането на преклузивния срок,последичата е различна - прекратява се неупражненото в срок правомощие и извършените след срока действия са недействителни.Тези правни последици обаче следва изрично да са разписани в закона за да се приеме срока за преклузивен, каквито в случая липсват. (Решение № 1873/12.02.2021 г. по адм. дело № 2016/2020 г. по описа на ВАС).

Оспореният административен акт съдържа изискуемите се от закона мотиви ,които представляват фактически и правни основания за приемането му,което също води до нищожността му. Изрично в него като правно основание са посочени относимите за приемането му разпоредби на § 17ПЗР на ЗИД на ЗЕ, във връзка с чл. 31, ал. 5, т. 1 от ЗЕВИ и § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби на ЗЕВИ. Посочването и на чл. 173, ал. 2 АПК във връзка с Решение № 5699 от 16.04.2019 г. на ВАС, Четвърто отделение, по адм. дело № 13909 от 2018 г., Решение № 4534 от 04.07.2018 г. на АССГ по адм. дело № 3251 от 2016 г., в частта, с която е отменена т. 1.11 от Решение № СП-1 от 31.07.2015 г. на КЕВР не основава друг извод .Налице е и изложение в оспореното пред съда решение на КЕВР относно възприетите от нея факти и обстоятелства.

Неснователни са твърденията на жалбоподателят за ретроактивно действие на обжалваното решение.Настоящият състав с оглед твърдяното в жалбата следва да посочи ,че в българското право забраната за обратно действие на законите е принцип, който се извежда от понятието за правовата държава, уредено в Преамбюла и в чл. 4, ал. 1 от Конституцията.Принципът се съдържа в правилото на чл.14 ЗНА, което предвижда, че обратна сила на нормативен акт може да се придаде само по изключение, и то с изрична разпоредба /ал.1/; обратна сила на нормативен акт, издаден въз основа на друг нормативен акт, може да се даде само, ако такава сила има актът, въз основа на който той е издаден /ал.2/; и не може да се дава обратна сила на разпоредби, които предвиждат санкции, които са по-тежки от тези по отменения нормативен акт /ал.3/. Възможността по изключение и при изрично посочване да се придаде обратна сила на закон означава, че той ще се приложи по отношение на факти, които са настъпили преди влизането му в сила, независимо дали до този момент са били уреждани от друг закон, или новият закон ще ги въздигне в

юридически факти, респ. за да признае ново правно действие на факти /събития, обществени отношения/, станали преди неговото приемане и обнародване. Правилото за действието на новия граждански закон по време е, че той урежда юридически факти, които са се проявили след влизането му в сила, както и заварените висящи граждански правоотношения за в бъдеще /ex nunc/. По изключение, законодателят може да придаде обратна сила /ex tunc/ на новоприетия закон. Същественото за обратното действие е новата юридическа преценка на минали факти от новия граждански закон. Винаги при обратното действие юридически факти или състояния от миналото, осъществени преди влизане в сила на новия закон, се подлагат на правна квалификация според съдържанието на неговите правни норми и търпят в зависимост от това промени и в правните си последици. Необходимост от преходни и заключителни разпоредби в гражданския закон, уреждащи действието му във времето е налице, когато трябва да бъде ограничено действието му занапред или да му бъде придадено обратно действие. С преходните разпоредби се продължава действието на отменени правила спрямо бъдещи юридически факти и заварени правоотношения. Заключителните разпоредби придават при нужда обратна сила на акта; отлагат неговото действие или го ограничават; отменят, изменят или допълват други нормативни актове. С оглед предмета на спора между страните безспорно по силата на публикувания в ДВ, бр. 56 от 24.07.2015 г. ЗИД на ЗЕ§ 17 от ПЗР на ЗИД на ЗЕ изрично е възложено на КЕВР да приеме решение, с което да установи нетното специфично производство на електрическа енергия, въз основа на което са определени преференциалните цени в съответните решения на Комисията, приети до влизането в сила на този закон. Поради което изложените съображения за нищожност на решението са неоснователни както и изложените аргументи, в жалбата за ретроактивно действие на административния акт в случая решението на КЕВР са неотнормирани и недоказани.

Съдът намира, че при постановяване на оспорваното решение от административният орган не е нищожно. С оглед така изложените аргументи Решение СП – 7 от 28.10.2020г. на КЕВР е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от ЗЕ компетентност и при спазване на установените процесуални правила. Жалбата се явява неоснователна и недоказана, поради което следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, на основание чл.143 и чл.144 от АПК, във връзка с чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника-КЕВР и заинтересована страна-Н., следва да бъдат присъдени разноски в размер по 200 лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното съдът,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Вектор-Гама“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] против Решение № СП-7 от 28.10.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР, Комисията), с което е установено, считано от 31.07.2015 г., нетно специфично производство на електрическа енергия в размер на 1 302 kWh, въз основа на което е определена преференциална цена 699,11 лв./MWh в Решение № Ц-010 от 30.03.2011 г. на КЕВР, по т. 12 за електрически централи с фотоволтаични модули над 5 kWp.

ОСЪЖДА „Вектор-Гама“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на КЕВР, направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА „Вектор-Гама“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на „НАЦИОНАЛНА ЕЛЕКТРИЧЕСКА КОМПАНИЯ“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: